

[PRYZYSTARSZY *ai*

a jasne.

sg m N przystarszy. ◇ A przystarszého. ◇ f N przystarszã. ◇ n N przystarsze.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Dosyć stary:

a. O wieku: podstarzały: Ten [*Priam*] Przytárzy/ á od dawná nie przywykły zbroi[e] [*arma diu senior desueta* II 510]/ Dáremnie ná rámioná drżácé kładzie swoie *VergKoch* 52; Któremu [*Eneaszowi*] Tyberinus Bóg onéy kráiny Vказаł sie z wesołéy rzéki/ z Topoliny Przytárzy [*senior* VIII 32] *VergKoch* 216, 21, 147.

b. O trwaniu:

Wyrażenie: »dawność przystarsza«: [*Turnus*] łkokiem pędzi hufce przedzierając A iako łkály łtuká gdy z wierzchu sie toczy Zrażona byłtrym wiatrem: lub gdy ią przemoczy Gęty deszcz/ álbo dawność przytársza obáli [*aut annis solvit sublapsa vetustas* XII 686] *VergKoch* 365.

Cf **PRYZYSTARZEMU, PRYZYSTARZYM, [PRYZYSTARZ]**

LWil